

K2 – Chogori (8 611 m)

- Lokalizácia:** Ázia – druhá najvyššia hora sveta
Krajina: Pakistan - Kašmír
Pohorie: Karakoram – Baltoro Mustag
Poloha: 76°30'48" východnej zemepisnej dĺžky
35°52'57" severnej zemepisnej šírky
Prvovýstup: 31. 06. 1954 – Achille Compagnoni, Lino Lacedelli (talianska expedícia)
výstup z juhu Abruzzským rebrom
1. slovenský výstup: 03. 08. 1986 – Peter Božik, Przemyslaw Piasecki a
Wojtek Wroż (zahynul pri zostupe) prvovýstup južným pilierom Magic Line
- Názov:** **Pakistan 2007**
Účastníci: Peter Hámor, Jozef Kopold, Piotr Morawski
Ciele: prvovýstup západnou stenou K2 alpským štýlom
južná stena - cesta Baskov (Cessenov pilier) – One Push Style
11. 08. 2007 dosiahnutá výška 8 000 m - Peter Hámor, Dodo Kopold, Piotr Morawski

História:

K2, druhá najvyššia hora sveta leží na hranici pakistanského Kašmíru a čínskou autonómnou oblasťou Xinjiang. Jej pôvodný názov Čogori je vytvorený z dvoch slov miestneho jazyka balti. Čogo znamená veľký a ri hora. Názov K2 dal hore T. G. Montgomerie, člen prieskumnej expedície, ktorá v roku 1856 mapovala celú túto oblasť a najvyšším horám pridela označenia K1 až K5, kde K znamenalo Karakoram. V roku 1861 sa ku K2 priblížil aj Henry Haversham Godwin-Austen, ktorý je autorom prvej mapy tejto oblasti a podľa ktorého má hora ďalšie meno – Mount Godwin–Austen. Toto meno, rovnako ako Lambha Pahar, čo v reči urdu znamená Vysoká hora, sa neujalo. Takmer ideálna pyramída K2 je považovaná za vzor prirodzenej horskej krásy a je najťažšie dostupnou osemtisícovkou. Obrovské steny hory sú ohraničené rovnako veľkými hrebeňmi. Severovýchodným, ktorý spadá k Junction Peak, juhovýchodným Abruzzským rebrom, juhozápadným rebrom, ktoré vedie k sedlu Negrotto a dlhým severozápadným hrebeňom, ktorý vedie do sedla Savoia. História boja o K2 siaha až do konca 19. storočia, kedy sa prví dobyvatelia odvážili vstúpiť do hĺbky Karakoram. Prvé pokusy o výstup na K2 viedol Eckenstein a v roku 1902 dosiahol na juhovýchodnom hrebeni výšku 6 700 metrov. Expedícia kniežat'a Abruzzo sa v roku 1909 prebila iba do výšky 6 000 metrov, dôkladne však preskúmala terén a priniesla množstvo cenných informácií. V roku 1938 americká výprava Charlesa Houstona vystúpila na severovýchodnom hrebeni do výšky

7 925 metrov a o rok neskôr F. Wiessner a Šerpa Pasang Dawa Lama, členovia druhej americkej expedície, dokonca do 8 370 metrov. Rovnako vysoko sa dostala aj tretia americká expedícia, ktorú v roku 1953 opäť viedol Houston. V roku 1954 dorazila pod K2 veľká talianska výprava, ktorej sa hlavne vďaka kvalitnej, takmer vojenskej organizácii a kolektívnej práci celého tímu podarilo vystúpiť Abružziho rebrom až na vrchol druhej najvyššej hory sveta. Po dlhom obliehaní, 31. júna o 18.00 h, uzavreli Achille Compagnoni a Lino Lacedelli dlhú a pohnutú kapitolu bojov o tento nádherný vrchol.

Denník:

20. 07. 2007

Sedemhodinová cesta mikrobusom z Chilas do Skardu. K našej trojici (Peter Hámor, Dodo Kopold a Piotr Morawski) sa pridali aj Evka Lopušeková a Boris Michaliček. Ubytovanie v hoteli Mashabrum.

21. – 22.07. 2007

Skardu. Stretnutie so Sheralim, oddych, príprava na cestu pod K2.

23. 07. 2007

Lúčime sa s Evkou a Borisom, nakladáme batožinu na terénne autá a o 7.00 h vyrážame na cestu do dediny Askoli (6 h).

24. – 28. 07. 2007

Päťdňový pochod do základného pod K2. Idú s nami Nesar – náš sirdar, kuchár Fida a jeho pomocník Ibžahim.

29. – 30. 07. 2007

Stavba BC a oddych – zlé počasie.

31. 07. 2007

Založenie predsunutého základného tábora ABC na ľadovci Savoia, pod západnou stenou.

01. 08. 2007

Zostup do BC.

02. – 08. 08. 2007

Čakanie na zlepšenie počasia v BC. S členmi americkej a nemeckej expedície sme sa dohodli, že využijeme predpovedané dva dni dobrého počasia a pokúsime sa vystúpiť na vrchol Cestou Baskov v jednom ťahu, bez budovania táborov.

09. 08. 2007

Zrušenie ABC na ľadovci Savoia.

10. 08. 2007

O 2.00 h vyrážame z BC. Rakúšanka Gerlinde Kaltenbunner, Američan Fabrizio Zangrilli, Daniel Bartsch a David Göttler z Nemecka a naša trojka. Naš plán je jednoduchý: vystúpiť na vrchol v jednom ťahu. v C1 nebudeme zastavovať, v C2 chceme stráviť 2 hodiny, v C3 plánujeme trojhodinovú prestávku, v C4 budeme odychovať 4 hodiny, vystúpime na vrchol a bez zastávky zostúpime do BC. Ak sa nám na vrchol vystúpiť nepodarí, aspoň sa kvalitne otestujeme.

11. 08. 2007

Po prelezení Cessenovho piliera sme pokračovali po Abružziho rebre až do výšky 8 000 m, kde sme výstup pre zlé podmienky, horšiac sa počasie a nedostatok času prerušili a zostúpili do BC.

12. – 17. 08. 2007

Zhoršenie počasia, čakáme v BC. Predpoveď počasia je stále zlá, preto sme sa rozhodli

expedíciu predčasne ukončiť.

18. - 20. 08. 2007

Zostup do dediny Askoli a presun autami do Skardu .

21. 08. 2007

Zrušený let do Islamabadu. Cestujeme non-stop mikrobusedom.

22. 08. 2007

Islamabad. Príprava na cestu domov.

23. 08. 2007

Let Islamabad – Doha – Viedeň.

Reportáž:

Jej menu chýba príslovečná poézia a nápaditosť himalájskeho názvoslovnia a k návštevám sa často chová nespôsobne. Ak má „svoje dni“, je lepšie sa jej nedotýkať, lebo v návale zúrivosti je schopná aj vraždiť. Chovanie to nie je práve kráľovské, ale možno práve také bývajú kráľovné. A táto krásna, aj keď trocha náladová dáma, kráľovnou určite je. Spolu s Piotrom a Dodom kráčame ľadovcom Savoia pod málo známu západnú stenu K2, ktorá je našim hlavným tohtoročným cieľom. Síl a chuti máme po výdatnom trojdňovom oddychu v Skardu dosť a ani päťdňový pochod ľadovcom Baltoro z nej veľa neubral. Postupne sa odkrývajú steny a piliere doteraz tajnostkársky ukryté za juhozápadným hrebeňom a horou Angel Peak. Trhlíny sú odkryté a tak si vychutnávame vlastivednú vychádzku okolo druhej najvyššej hory sveta. Juhozápadná stena je síce nádherná, ale my sa už nemôžeme dočkať tej, ktorú zatiaľ poznáme iba z fotografií. Kráľovná však na nás skúša svoje ženské triky a dráždi našu predstavivosť ako striptízová tanečnica nadržaných barových levov. Pomaly dvíha bielo-šedú sukňu oblakov a odkrýva svoje vnady. Len aby nezačala vrtieť bokmi. Sedíme na batohoch a ku dvom čiernobielym rozmerom našich fotografií pridávame tretí. V roku 1992 sa Wojtek Kurtyka, Krzysztof Wielicky a Carlos Buhler pokúsili preliezť logickú líniu v ľavej časti steny. Zlé snehové podmienky a do ľadu vmrznuté laná ich prinútili vrátiť sa z výšky 6 800 metrov. Staviame stan na najvyššom poschodí ľadovca Savoia, vedľa predsunutého tábora veľkej ruskej expedície, ktorá bojuje v stene už druhý mesiac. V noci sa počasie mení a tak rýchlo zostupujeme domov, do základného tábora. Sneženie sa strieda s dažďom a dni plynú neuveriteľne pomaly. Nudu zaháňam spánkom a jedlom. Takéto počasie som vo vysokých horách ešte nezažil. A nie som sám. Základný tábor sa pomaly vyprázdňuje a viera v príchod dobrého počasia slabne. Dodo sa krúti v kľúčoch a zabíja čas empirickou liečbou svojich vnútorností. Návštevy sú jedinou spoločenskou udalosťou týchto planých dní. Dnes to však nie je iba bežný čaj o piatej. David, Daniel a Fabricius priniesli od Ralfa a Gerlindy dlho očakávanú informáciu o zlepšení počasia. Rakúska predpoveď hovorí, že od piatka do nedele by malo byť v oblasti K2 znesiteľné, takmer vrcholové počasie. Robova predpoveď, ktorú mi Marika poslala iba pred chvíľou, už taká optimistická nie je. Zlepšenie má byť iba krátkodobé a cez víkend sa má počasie opäť vrátiť do šedého normálu. Nuž čo – uvidíme, kto má lepšieho meteorológa. V každom prípade sa nám tu už nechce dlhšie sedieť, preto sme sa radi dohodli na trochu bláznivom pokuse o výstup Česenovým pilierom na vrchol a späť v jednom ťahu. Predtým však ešte musíme zrušiť náš predsunutý základný tábor na ľadovci Savoia. Keď haluz, tak poriadna.

Budík ma zastavil na polceste do raja. Ledva som zatvoril oči a už musím vstávať. Je jedna hodina po polnoci. Včera sa nám podarilo zbaliť ABC a bez problémov sa vrátiť do základného tábora. Síce sme si neoddychli, ale aspoň sme sa pekne prešli a rozlúčili sa so západnou stenou. Som zvedavý, koľko síl nám zostalo na dnešnú šialenú jazdu. Pri nemeckých stanoch je už tiež živo. Posledná fotka, neodmysliteľný „gudlakiádny rukotras“

a päty vo svetelných kuželoch čeloviek sa pohli. Vedenia sa ujal Fabricius – vedúci americkej expedície, ktorý cestu pod Česenov pilier pozná najlepšie. Zatiaľ nie je veľa snehu a tak ideme celkom svižne. Stan prvého tábora, postavený na exponovanom hrebeni, miňame ešte za ranného šera. V žľaboch je snehu čoraz viac. Striedame sa pri prešliapavaní stopy a o 8.00 h sme v C2, vo výške 6 200 metrov. Takmer ideálna plošina, chránená previsnutou skalnou vežou, na ktorú sa pohodlne zmestia tri stany. Slnko príjemne hreje a vietor takmer nefúka. Sedíme na karimatkách a topíme sneh. Veľmi príjemné miesto. Uvidíme, dokedy nám takáto pohoda vydrží. Dve hodiny ubehli ako voda a o 10.00 h pokračujeme vo výstupe. Strmé výšvihy a dlhé traverzy v hlbokom snehu sú dobrým testom kondície všetkých členov našej sedmičky. Zatiaľ sa veľmi nepoznáme a teraz má každý možnosť ukázať, čo v ňom je. Kryštalizuje sa poradie v „pelotóne“ a je treba sa zmieriť s tým, že nie všetci budú schopní raziť stopu v čoraz nepríjemnejšom snehu. O tretej popoludní prichádzame k trom stanom tretieho tábora. Čaká nás trojhodinová prestávka. S Piotrom a Dodom sa tlačíme v malom stane, ktorý sme si však najskôr museli vykopať zo snehu, opraviť a znova postaviť. Počasie už nie je také priateľské, ale ešte stále znesiteľné. Obliekam si páperovú kombinézu a pomaly sa chystám na „nočnú“. S Piotrom balíme jeden z amerických stanov, aby sme ho mohli v noci použiť vo štvrtom tábore. Nepríjemná vynáška za komfort strechy. Dohoda výhodná pre obidve strany. Piotr si dovážil batoh stanovou plachtou, ja k svojim veciam pribalujem stanové tyčky a Piotrovi časť potravín. Využívame posledné minúty denného svetla a o 18.00 h vyrážame. Bojujem s hlbokým snehom, nepríjemne ťažkým batohom a čoraz väčšou únavou. Mám toho plné zuby. Spolu s Davidom využívame jednu z mála políc na krátky oddych. Sadáme na batohy a sledujeme svetielka pod sebou. Spojili sa do jedného strapca a ich pohyb ustal. Prečo sa zastavili? Gerlinde má problémy s nohami a Fabricius spolu s Piotrom a Dodom sa jej ich snažia zohriať vo svojich páperkách. Oddych bude tentoraz trocha dlhší, ale vôbec mi to neprekáža. Ideálny čas a miesto na predpolnočnú siestu. Realita sa pomaly mieša so snom. Netuším, ako dlho som spal, ale cítim sa oveľa lepšie. Ešte rozhybať stuhnuté telo a môžeme pokračovať. Aj svetlá pod nami sa už opäť hýbu a do štvrtého tábora to už nemôže byť ďaleko. Táto etapa je však nekonečná. V klamlivom svetle čeloviek vidíme tábor za každým väčším kameňom. Už som pomaly prestal veriť, že skutočne existuje. Tentoraz to však nie je fatamorgána. Je pol jednej a my stojíme na mieste štvrtého tábora, vo výške 7 800 m. David hľadá pod kameňom ukryté stany a ja začínam v strmom svahu kopať plošinu. Začiatok je takmer bezbolestný, ale pod snehom je ukrytý tvrdý modrý ľad. Ozbrojený čakanom zápasím so svahom o každý vodorovný štvorcový centimeter. Z nočnej tmy sa po chvíli vynára Daniel a hneď sa púšťa do kopania druhej plošiny. Ak si všetci chceme aspoň trocha oddýchnuť, musíme postaviť tri stany. Prichádza Piotrek. Je síce unavený z vynášky, ale kašle na oddych. Kopeme spoločne a vo dvojici nám ide práca oveľa rýchlejšie. O tretej sa z tmy vynára Dodo. Sme všetci. Nejde nám do hlavy, ako sa máme popratať do malého, jednomiestneho stanu. Taký malý, vysokohorský tetris. A to ešte musíme nájsť miesto na varič. V stane pod nami sa uložili David s Gerlinde a nad nami Fabricius s Danielom ešte stále bojujú s tvrdým ľadom. Snažíme sa aspoň trocha si oddýchnuť, ale v týchto podmienkach je to holá nemožnosť. Dodo stráži varič, aby ťažko získaná voda skončila v našich fľašiach a nie pod mojimi nohami. Sme už dosť unavení a tak aj napriek maximálnemu nepohodliu chvíľami upadáme do oslobodzujúcich mikrosnánok. Tma pomaly bledne a pred nami je posledná časť výstupu. Gerlinde s Davidom vyrážajú presne o šiestej, my o polhodinu neskôr. Fabricius s Danielom sa po ťažkej noci rozhodli zostúpiť. Nepodarilo sa im postaviť stan a celú noc presedeli na batohoch, prikrytí stanovou plachtou. Krátka rozlúčka, bez akýchkoľvek emócií. Na vrchol piliera nám zostáva už iba niekoľko metrov. Posledných pár strmých krokov a vychádzame na Rameno. Česenov pilier je konečne za nami. Ďalej už budeme pokračovať klasickou cestou - Abruzziho rebrom. Pomaly kráčame širokým snehovým plátom v stopách Gerlindy a Davida, ktoré sa stále silnejúci vietor snaží

okamžite zamaskovať. Miestami kráčame po vyfúkaných doskách a miestami po kolená zapadáme do čerstvého snehu. Pred nami vidím miesta, kde sa písala horolezecká história tejto odmietavej a nebezpečnej hory. Napriek svojej zlej povesti dnes vyzerajú celkom mierumilovne. Butylka so svojím vražedným hrdlom, skutočne veľký Veľký serak a nad ním mierny vrcholový hrebeň. S Piotrom sa so strojovou pravidelnosťou striedame v prešľapávaní stopy. Snažíme sa dobehnúť Gerlinde a Davida, ktorí oddychujú sto metrov pred nami. Je takmer desať hodín a my sme ešte iba v ôsmich tisícoch. Fyzicky sa cítim dobre, ale nemám z toho dobrý pocit. Kráčam síce ďalej, ale už je takmer isté, že náš vzťah s kráľovnou zostane aj naďalej platonický. Gerlinde s Davidom sa otáčajú a začínajú zostupovať. Je rozhodnuté. Sme gentlemani a tak zostupujeme spoločne s nimi. Krátka zastávka pri Dodovi, ktorému už nič nemusíme vysvetľovať. Všetko je jasné. Audiencia sa skončila. Ukladáme okamihy do digitálnych pamätí fotoaparátov a ľahko strácame ťažko nazbierané metre. Nechcel som byť šťastný víťaz, preto sa teraz necítim ako porazený súper. Toto nebol zápas, bolo to naše prvé rande. Som plný dojmov a čerstvých zážitkov, ktoré musia ešte dozrieť, aby boli krásne. Už teraz sa však teším na naše ďalšie stretnutie.